ద్రష్ట

కస్తూరి మురళీ కృష్ణ

ఒక్కమాట

దక్షిణ భారతం పైకి దండెత్తి వచ్చిన మొదటి ముస్లిం సేనాని మాలిక్ కాఫర్.

అల్లావుద్దీన్ ఖిల్జీ ఢిల్లీ పాలకుడిగా ఉన్న సమయంలో మాలిక్ కాఫర్ మలబారు తీరం వరకూ చొచ్చుకు వచ్చాడు. మధురపై దాడి చేశాడు. శ్రీరంగంలో మారణహోమం సృష్టించాడు. చిదంబర ఆలయాన్ని పునాదులతో సహా పెకిలించి వేశాడు. బోలెడంత సంపదను ఏనుగులపై మోసుకుని ఢిల్లీ తీసుకు వెళ్ళాడు. ఆ దండయాత్ర ఈ కథకు ఆధారం. మాలిక్ కాఫర్ దండయాత్ర వల్ల భారతీయ సమాజంలో జరిగిన అల్లకల్లోలాన్ని, భారతీయ మనస్తత్వం పై కలిగిన గాయాల ప్రభావాన్ని వర్ణించటం ఈ రచన ప్రధానోద్దేశ్యం.

మనకు సాధారణ చరిత్ర పుస్తకాలలో, కనబడని ఘోరమైన చేదు నిజాలు, మనల్ని మనం మరిచిపోతున్న తరుణంలో, మన పూర్వీకులు ఎన్ని దారుణమైన మారణకాండలను అనుభవిస్తూ కూడా ధర్మాన్ని పదిలంగా కాపాడాలో, ప్రజలకు తెలియ చెప్పాలన్న ఆశయంతో ఈ రచన సాగుతుంది. చరిత్రలో జరిగిన గాయాలను తిరిగి తోడటం కాదిది. మానని గాయాల స్వరూపాన్ని అర్థం చేసుకోవటం ద్వారా వాటి చికిత్సకు ఉపక్రమించుటంతో పాటు, భవిష్యత్తులో ఇటువంటి గాయాలు కాకుండా జాగ్రత్తలు పడేందుకు దేశ ప్రజలను ఉద్యుక్తులను చేయటం ఈ రచన లక్ష్యం. అనేక చారిత్రక ఆధారాలు, చారిత్రక పాత్రలు, కాల్పనిక పాత్రలలో కలగలిపి సాగించిన రచన ఇది.

మురళీకృష్ణ

(గత సంచిక తరువాయి)

సూర్య కిరణాలు ప్రచండ శక్తితో భూమిని తాకుతున్నాయి. వాటి వేడికి భూమి కరిగిపోతున్నట్టు, దూరంగా కనిపిస్తున్న కొండలు, ద్రవీభవిస్తున్న భ్రమ కలుగుతోంది కళ్ళుమూసుకుని తెరిచాడు గంగాధర శర్మ.

కనబడని శత్రువు కోసం కళ్ళు చించుకుని చూడటం కఠినంగా ఉంది. ముఖ్యంగా మధ్యాహ్నపు సూర్యుడి వేడి మాడ్చేస్తూంటే, ఎప్పుడు వస్తాడో తెలియని శత్రువు కోసం ఎదురు చూపులు చూడటం అత్యంత దుర్భరంగా ఉంది. ఇది కాకుండా గంగాధర శర్మను బాధిస్తున్న అంశం మరొకటి ఉంది.

గ్రంధాలు చదువుతూ, ఆలోచిస్తూండటం గంగాధర శర్మ జీవితం. అలాకాకుండా గడిపే సమయమంతా వ్యర్థం అన్న భావన అతడి నరనరాన జీర్ణించుకు పోయింది. కత్తి యుద్ధం సాధన చేస్తూ గడిపే సమయంలో కూడా అతడు సాహిత్యం గురించి ఆలోచిస్తూంటాడు.

ఇలా ఏ పనీ చేయకుండా ఎదురు చూస్తూండటం భరించలేనంత బాధగా ఉంది. ఎంతో సమయాన్ని వ్యర్థం చేస్తున్నట్టుంది. నిర్వ్యాపారంగా కూర్చుని కాలం గడిపేస్తున్నట్టుంది.

కానీ, తమ బ్రతుకే ప్రమాదంలో పడే సందర్భం ఇది.

రకరకాల ఆలోచనలతో సతమతమవుతున్న గంగాధర శర్మ అలికిడి అవటంతో తిరిగి చూశాడు.

ఓ పాప అన్నం మూట మోసుకు వస్తోంది. ఆమెను కాపలాగా ప్రహరసింహుడు ఉన్నాడు.

అప్పుడు గమనించాడు గంగాధర శర్మ, తమ ఊరిలోని చిన్న పిల్లలందరూ, శత్రువును ఎదుర్కోవటం కోసం బండల మాటున ఎదురు చూస్తున్నా వారికి ఆహారం మూటలను అందిస్తున్నారు.

ప్రహర సింహుడిని చూసి పలకరింపుగా నవ్వాడు గంగాధర శర్మ.

'ఎంతసేపీ ఎదురు చూపులు?' అడిగాడు.

'ఇంతకు ముందరి యుద్ధాలకు ఇప్పుడు పోరాటాలకూ ఇదే పెద్ద తేడా?'

గంగాధర శర్మ ఆహారం తీసుకునే సమయంలో అతని వంతకు నిఘాపనిచేస్తూ చెప్పాడు ప్రహర సింహుడు.

గంగాధర శర్మ మధ్యాహ్నపూజ చేశాడు. ఆహారం స్వీకరించటం ఆరంభించాడు. అతడికి ఇది కొత్తగా ఉంది.

ఆహారం స్వీకరించటమన్నది ఒక యజ్ఞం లాంటిది. తాను సేవిస్తున్న ఈ ఆహారం తన శరీరంలోని విభిన్న అంశాలలో కొలువై ఉన్న దేవతలకు, రాక్షసులకు శక్తినిస్తుంది. ఆపై తాను చేసే పనులు, ఆలోచనల ప్రకారం ఎవరో ఒకరిది పై చేయి అవుతుంది. అందుకని ప్రశాంత చిత్తంతో, శుభ్రమైన ఆహారాన్ని సక్రమంగా సేవించాలి. ఆహారం పరబ్రహ్మ స్వరూపం.

ఇంతవరకూ అలాగే సాగింది. కానీ ప్రతిసారి, ఇలా ఆరుబయట, హడావిడిగా ఆహారాన్ని సేవించటం జరుగుతోంది. అదీ శుభ్రమైన రీతిలో, సక్రమమైన మనస్సుతో తయారు చేసిందా, అన్న ప్రశ్నలేదు. ఆహారం దొరికింది. తినటం. అంతే!

ఆహారం స్వీకరించటం పూర్తయ్యేవరకూ మౌనంగా ఉన్నాడు గంగాధర శర్మ ఆ తరువాత చెరువు దగ్గరకు వెళ్ళి శౌచ్య కార్యక్రమాలు పూర్తి చేసుకుని వచ్చాడు.

'ఏమిటీ తేడా?' అడిగాడు.

నవ్వాడు ప్రహరసింహుడు.

'నీ భోజన స్వీకారంతో వచ్చిన తేడానే యుద్ధాలలో వచ్చింది'

అయోమయంగా చూశాడు గంగాధర శర్మ.

'ఇంతకు ముందు భోజనానికి నిర్ణీత సమయం ఉండేది. పద్ధతి ఉండేది. భోజనానికి ముందు తరువాత నిర్దిష్ట కృత్యాలు చేయాల్సి ఉండేది. ఇవాళ్ళ అలాంటివేవీ లేవు. భోజనం ఎప్పుడు వస్తుందో తెలియదు. స్వీకారంలో పట్టింపులు లేవు.పద్ధతులు లేవు. దొరికింది, దొరికినప్పుడు తినటమే. యుద్ధాలు అలాగే తయారయ్యాయి.' గంగాధర శర్మకు అర్థమవుతోంది.

'ఇంతకుముందు రాజులు యుద్ధానికి ముహూర్తాలు నిర్ణయించేవారు. ఎక్కడ యుద్ధం చేయాలో నిర్ణయించేవారు. సూర్యోదయంతో ఆరంభమైన యుద్ధం సూర్యాస్తమయంతో పూర్తయ్యేది. యుద్ధంలో నియమాలు పాటించేవారు. వెన్ను చూపిన వాడిని వేటాడేవారు కారు. శరణన్నవాడి శిరస్సుకు భద్రత కల్పించేవారు. పరాజితిడయినా పరాక్రమం ప్రదర్శించిన వాడిని గౌరవించేవారు.

ఇప్పుడలాంటివి లేవు. ఎవరు బడితే వారు ఎక్కడ బడితే అక్కడ, ఎలా పడితే అలా ఆత్మరక్షణకు సిద్ధంగా ఉండాల్సి వస్తోంది ఎప్పుడు దాడి, ఏ వైపు నుంచి వస్తుందో తెలియని పరిస్థితి ఇది.'

అర్ధమయినట్టు తల ఊపాడు గంగాధర శర్మ.

ప్రహరసింహుడి మాటలవల్ల గంగాధర శర్మకు ఒక విషయం అర్ధమయింది. తమ జీవన విధానం తిరుగురాని రూపంలో రూపాంతరం చెందబోతోంది. అతడికి ఓ సందర్భంలో గురువుగారు తురుష్కుల గురించి చెప్పిన మాటలు గుర్తుకువచ్చాయి.

'తురుష్కులు గాలి, నీరు లాంటి పాకృతిక శక్తుల లాంటివారు. అవి ఓటమిని ఒప్పుకోవు. నిరంతరం తమకు అడ్డుగా ఉన్న వాటిని తాకుతూనే ఉంటాయి. ఆ నిరంతర తాకిడిని తట్టుకుని ఏ శక్తి అయినా ఎంతకాలం నిలవగలదు? ఏదో ఓ బలహీనత కనిపిస్తుంది. ఆ బలహీనత ఆధారంగా ప్రాకృతిక శక్తులు విజయం సాధిస్తాయి. అంతేకానీ, ఓటమిని ఒప్పుకోవు. తమ ప్రయత్నం మానవు. ఎంత పెద్ద పడవకయినా చిన్న చిల్లు చాలు దాన్ని నీటి గర్భానికి పంపటానికి!

గురువుగారి మాటలే నిజమయితే, ఇప్పుడు తమ గ్రామంపై జరిగే దాడిలో తాము విజయం సాధిస్తే, కొన్నాళ్ళకి రెట్టించిన శక్తితో తురుష్క తండాలు తమపై పడతాయి తాము లొంగిపోయే వరకూ దాడులు చేస్తూంటాయి. ఓడిపోతే.. ఆ ఆలోచనే గంగాధర శర్మకు చేదుగా అనిపించింది.

ఎందుకో అతడికి విరక్తిగా అనిపించింది.

'ఎందుకిలాంటి పరీక్షలు పెడతాడు భగవంతుడు?'

కత్తి తీసుకుని తన నిర్ణీత స్థానంలో నుంచున్నాడు గంగాధర శర్మ.

తన ప్రశాంత శాంత జీవనం ఇవాళ్టితో భగ్నమవుతున్నట్టా? కత్తి పట్టుకున్న ఈ చేయి మళ్ళీ కలం పడుతుందా? శాస్త్రాలను పఠించే ఈ కళ్ళు శత్రువు కోసం ఎదురు చూడటం ఎప్పుడు మానేస్తాయి?

ఎందుకో వెళుతూ వెళుతూ ప్రహర సింహుడు తన వైపు జాలిగా చూసినట్టు అనిపించింది గంగాధర శర్మకు. అయితే ఆ విషయం గురించి ఆలోచించాలనిపించలేదు గంగాధర శర్మకు. అతని దృష్టి దట్టమైన అడవిలోని చెట్లను చీల్చుకుని అవతలివైపుకు కేంద్రీకృతమై ఉంది.

ఎందుకంటే, ఎలాంటి జీవ సంచారం లేని ఆ చెట్ల నడుమ నుంచే శత్రువు మృత్యువులా విరుచుకు పడతాడు. తన గ్రామంపై, తన జీవన విధానంపై, తన ధర్మంపై!

✡✡✡

బయట కోలాహలం లోపలకు వినిపిస్తోంది.

హాహాకారాలు వినిపిస్తున్నాయి. కత్తులు ఖణేల్ ఖణేల్ మంటున్న శబ్దాలు మేఘాలు ఉరుముల్లా ధ్వనిస్తున్నాయి.

గర్భగుడిలో సిద్ధంగా ఉన్న చంద్రశేఖరుడికి బయట ఏం జరుగుతోందో తెలుసుకోవాలని ఆతృతగా ఉంది.

బయట సాగుతున్న సమరంలో పాల్గొనాలని ఉత్సాహంగా ఉంది. ఉద్విగ్నతతో, ఉత్తేజంతో అతని రక్తం పరవళ్ళు తొక్కుతోంది.

అతని చేతివేళ్ళు కత్తిని ఎంత గట్టిగా పట్టుకున్నాయంటే, రక్తం నాళాలలో ఒత్తిడికి లోనయి చేయి ఎర్రగా కనిపిస్తోంది. ఇంతలో హాహాకారాలు దగ్గర నుండే వినపడటం ఆరంభమయింది. పద ఘట్టనలు ధడధడా వినిపిస్తున్నాయి.

చంద్రశేఖరుడు, మాధవుడి వైపు చూశాడు.

మాధవుడు నిర్భావంగా తలుపువైపే చూస్తున్నాడు.

చంద్రశేఖరుడు పూజారి వైపు చూశాడు.

అతడి పెదవులు వేగంగా కదలుతున్నాయి. చేతిలో మాల మరింత వేగంతో కదులుతోంది.

అంత ఉద్విగ్నతలోనూ చంద్రశేఖరుడికి నవ్వు వచ్చింది.

తురుష్కులు గర్భగుడి తలుపు తోసుకు వచ్చినప్పుడు ఈ పూజారి ముఖం చూడాలని ఉంది చంద్రశేఖరుడికి.

అంతలో శబ్దాలు మరింత దగ్గరగా వినిపించసాగాయి.

చంద్రశేఖరుడు దృష్టిని ఆ వైపు కేంద్రీకరించాడు, కత్తిని సిద్ధంగా పట్టుకుని అంతలో అతడికి, తమ పరిస్థితిలోని వ్యర్థత్వం గ్రహింపుకు వచ్చింది. గర్భగుడి చిన్నగది.

ఆ గదిలో పారిపోవటానికి స్థలం లేదు ఉన్నది ఒకే ద్వారం. గదిలో ఉన్నది ముగ్గురు. దాన్లో పూజారి ఎందుకూ పనికి రానివాడు అంటే, నిజానికి ఆ గదిలో యుద్ధం చేయగలవారిద్దరు మాత్రమే.

కానీ గర్భగుడి తలుపు తోసుకుని వచ్చే శత్రుసైనికుల సంఖ్య అపరిమితం వారందరినీ తాము మట్టుపెట్టటం సాధ్యం కాదు.

అంటే, బయట కనక తమ వారు ఓడిపోయి, శత్రువులు గర్భగుడి ద్వారం పగలకొట్టారంటే అర్థం, తమకు చావు తప్ప మరో గత్యంతరం లేదు.

'మరణం' అన్న ఆలోచన రాగానే చంద్రశేఖరుడి శరీరం జలదరించింది. తననిలాంటి తప్పని సరి మరణం లాంటి పరిస్థితిలో ఎందుకుంచాడు శూరవర్మ? అంత కోపంగా ఉందా తనపై?

తనపై అంత కోపం కలగటానికి తానేం తప్పు చేశాడు?

తను చేసింది ఒకటే తప్పు, తాను వీరుడనని నిరూపించుకున్నాడు. అది శూరవర్మలో అసూయ కలుగచేసిందా?

అరుపులు, కేకలు, పరుగెత్తుతున్న శబ్దాలు, పడిపోతున్న ధ్వనులు దగ్గరవుతున్నాయి. చంద్రశేఖరుడు, మాధవుడివైపు చూశాడు.

మాధవుడు నిర్భావంగా నిలబడి ఉన్నాడు.

అంతలో చంద్రశేఖరుడికో ఆలోచన వచ్చింది.

తాను విగ్రహానికి కాపలాగా నిలబడ్డారు.

అంటే, లోపల శత్రువు యధేచ్ఛగా రాగలగటమే కాదు, ఒకేసారి అయిదారుగురు లోపలకు చొచ్చుకుని వచ్చేవరకూ తాము నిర్లిప్తంగా నుంచుని ఉంటారు? కానీ అంతమందితో తాము తలపడి గెలవగలటం సాధ్యం కాదు. కనీసం వారి దూకుడును అడ్డుకోవాలంటే తమలో ఒకడు తలుపు దగ్గరే నిలబడాలి...

శత్రువు లోపలకు అడుగు పెడుతూంటేనే ఖండించాలి. దాంతో, లోపలకు వచ్చి దూకుడు తగ్గుతుంది. ఒకరొకరే లోపలకు రావాల్సి ఉంటుంది. అప్పుడు తమ పని సులువవుతుంది.

కానీ ఇదీ గెలుపుకు దారి తీయదు. పరాజయాన్ని కాస్త ఆలస్యం చేస్తుంది. కానీ ఇది తమకు ఎదురు నిలిచి పోరాడే వీలునే కాదు, తప్పించుకునే వీలునూ కనిపిస్తుంది. చంద్రశేఖరుడి కళ్ళు మెరిశాయి.

నిశ్శబ్ధంగా తలుపుకు దగ్గరగా జరిగాడు.

కదులుతున్న చంద్రశేఖరుడిని నిర్భావంగా చూస్తూ నిలుచున్నాడు మాధవుడు

✡ ✡ ✡

నిస్సత్తువుగా అనిపిస్తోంది శూరవర్మకు.

తమ శౌర్యమంతా వ్యర్థమవుతోంది. తమ వీరత్వం వృధా అవుతోంది.

అలలు అలలుగా శత్రువు మందిరాన్ని తాకుతూనే ఉన్నాడు.

అడుగడుగునా శత్రువును ఎదుర్కోవాలన్న శూరవర్మ పథకం ఆరంభంలోనే చూసి కొట్టింది.

పెద్ద సంఖ్యలో శత్రువు గుడిని చేరగానే, ముందు నుండి కొందరు, వెనుక నుండి కొందరు శత్రువుపై దాడి చేశారు.

అంతలో ఓ పెద్ద అలలా శత్రుసేన వెనుక నుంచి వచ్చి తాకింది. దాంతో, శత్రువును అడకత్తెరలో ఇరికించాలనుకున్న వారు ఇరుక్కున్నారు. వేటగాడు వేట అయ్యాడు. అయినా మందిరాన్ని రక్షించాలని ప్రాణాలు పణంగా పెట్టి పోరాడుతున్నారు. కానీ, శత్రువు సంఖ్య బలం ముందు తమ భుజబలం ఎందుకూ పనికిరాకుండా పోతోంది.

పదిమందిని కత్తికి ఎరచేసి, ఒక్క క్షణం ఆగితే పదకొండోవాడు ముందుకు దూకుతున్నాడు. కత్తితో ఖండించి ముందుకు సాగుతున్నాడు.

ఓ వైపు శత్రువును ఎదుర్కుంటున్నా శూరవర్మ మనసులో రకరకాల ఆలోచనలు సుళ్ళు తిరుగుతున్నాయి.

మందిర ప్రధాన ద్వారం ముక్కలయింది.

పడవకు చిన్న రంధ్రం ఏర్పడగానే నీరు వేగంగా లోపలకు దూకుతూ, చిన్న రంధ్రాన్ని పెద్దది చేసి పడవ మునకకు కారణమయినట్టు తురుష్కులు పెద్దగా కేకలు పెడుతూ మందిరంలోకి దూసుకు వెళుతున్నారు.

కొందరు తురుష్కులు గోడలపై ఉన్న శిల్పాలను అదేపనిగా కత్తులతో మోదుతూ వాటిని విరగ్గొట్టి ఆనందిస్తున్నారు.

దేవతా విగ్రహాలు ముక్కలు ముక్కలై పడుతున్నాయి. కాళ్ళు వేళ్ళాడి క్రిందపడుతున్నాయి. చేతులు చేవ చచ్చి ఛిద్రమవుతున్నాయి.

ఇది చూస్తూ అనేకులు ప్రతిఘటన మానేసి భయవిహ్వలై పారిపోవాలని ప్రయత్నిస్తున్నారు. వారిని వధించటమో, పట్టుకుని బంధించటమో చేస్తున్నారు తురుష్క సైనికులు.

కొందరు ఊరివైపు గుర్రాలను దౌడు తీయించారు.

తురుష్కులు మందిరంపై దాడి చేస్తున్నారన్న వార్త తెలియగానే, గ్రామంలోని ప్రధానులంతా ప్రాణాలు అరచేత పట్టుకుని అడవులల్లోకి పారిపోయారు. ఊళ్ళో వృద్ధులు, చేతకానివారు మిగిలి ఉన్నారు. కసితీరా వారిని హింసించి వధించి, ఇళ్ళల్లో ఉన్న విలువైన వస్తువులను దోచుకుంటున్నారు. అంతటితో ఆగక ఇళ్ళకు నిప్పు పెడుతున్నారు.

ఆ నిప్పులు నింగికెగిసి, స్వర్ణమందిరం గోడలపై చిత్రంగా ప్రతిఫలిస్తోంది. ఆ వెలుతురు, నీడలలో తురుష్కులు రాక్షసుల్లా మరింత భయంకరంగా కనిపిస్తున్నారు. జరుగుతున్న మారణకాండ మరింత ఘోరంగా కనిపిస్తోంది. తురుష్క సైనికులు గుడిలోపలకు ప్రవేశించటం చూసిన శూరవర్మకు నిస్సత్తువగా అనిపించింది.

లోపల ఉన్న సైనికులు తురుష్కులకు ప్రతిఘటన ఇవ్వటం తెలుస్తోంది. వారికి సహాయంగా వెళ్ళాలని ఉన్నా శూరవర్మ కదలలేక పోతున్నాడు. ఒక తురుష్కుడిని చంపితే, అతని స్థానాన్ని పదిమంది ఆక్రమిస్తున్నారు. ఎంతగా శూరవర్మ పోరాడుతూంటే, అంతగా తురుష్కుల దృష్టిని అతడు ఆకర్షిస్తున్నాడు. తేనెటీగల్లా వారు అతడిపై ముసురుకుంటున్నారు. అంతలో అతడికి ఓ ఆలోచన హఠాత్తుగా వచ్చింది.

గర్భగుడిలో చంద్రశేఖరుడు, మాధవుడు ఇద్దరే ఉన్నారు.

ఎంత పొరపాటు చేశాడు తాను!

చంద్రశేఖరుడిని భద్రంగా ఉంచాలన్న ఆత్రంలో అతడికి తిన్నగా మృత్యువు నోటిదగ్గర నిలిపాడు.

యుద్ధంలో శత్రువు గర్భగుడి వరకూ చేరదని ఎలా అనుకున్నాడు తాను?

తనలో చెలరేగుతున్న ఉద్విగ్నతను అదపులో పెట్టుకుని యుద్ధం వైపు దృష్టి నిలిపాడు శూరవర్మ. కానీ, అతడి మనసులో చంద్రశేఖరుడు మెదలుతూనే ఉన్నాడు.

✡✡✡

దూరంగా చెట్లలో కదలిక కనిపించింది.

గంగాధరుడి రోమాలు నిక్కపొడుచుకున్నాయి. ఆ వైపు కళ్ళు చిట్లించి చుశాడు. అడవిలో, చెట్ల చాటున ఏదో కదలతోంది.

ఊపిరి బిగబట్టాడు గంగాధరుడు.

అంతలో ఏదో మెరిసింది.

ఆ వైపు చూశాడు.

ఇంతలో మరో వైపు కదలిక కనిపించింది

ఎటు చూడాలో తెలియటం లేదు.

హఠాత్తుగా అడివి జాగృతమైనట్టు అనిపిస్తోంది. అడవిలోని ప్రతిచెట్టు, ప్రతి ఆకు, ప్రతి అణువు ఏదో దుష్ట శక్తితో చైతన్యవంతమై కదులుతున్నట్టు అనిపిస్తోంది.

తన వెనుక ఉన్న పిల్లవాడి వైపు తిరిగాడు గంగాధర శర్మ.

‘అందరినీ సిద్ధంగా ఉండమన్న కబురు అందించు.’ నోరెండిపోతూండగా చెప్పాడు.

ఆ పిల్లవాడు రివ్వున పరుగెత్తాడు.

తల తిప్పి మళ్ళీ అడవి వైపు చూశాడు.

చిత్రంగా అడవి మళ్ళీ చైతన్యం లేనట్టు నిశ్చలంగా ఉంది.

గాలికి ఆకులు కదులుతున్నాయి. అడవిలో సుళ్ళు తిరుగుతూ గాలి చేస్తున్న శబ్దం తప్ప మరో శబ్దం లేదు.

గంగాధర శర్మ ఒళ్ళు జలదరించింది.

శత్రువు మనిషా? దయ్యమా?

ఒక్క క్షణం ఎదురుగా ఉన్న భ్రమ కలిగించి, మరుక్షణం అదృశ్యమై పోవటం మానవ మాత్రులకు సాధ్యమా? ఇది సంభవమా?

ఇలాంటి ఇంద్రజాలం తెలిసిన శత్రువుతో, సామాన్యుడు, తాను ఎలా పోరాడగలడు? భయంతో గంగాధర శర్మ శరీరం కంపిస్తోంది.

చెమట వల్ల కత్తిపై పట్టు తప్పుతోంది.

తనపై తాను అదుపు తెచ్చుకునేందుకు భగవత్ప్రార్థన ప్రారంభించాడు.

కాసేపటికి అతడి శరీరం అదుపులోకి వచ్చింది. మనసు కుదుట పడింది. ఈ ప్రపంచం సర్వం భగవంతుడి ఆజ్ఞ ప్రకారం నడుస్తుంది. ఇప్పుడు తానిలా కత్తి పట్టుకుని, మృత్యువుతో చెలగాటమాడటం కూడా భగవంతుడి ఇష్టం ప్రకారం జరుగుతున్నదే. తన భవిష్యత్తు నిర్ణయం చేశాడు భగవంతుడు. ఇక తనకి ఎందుకు భయం? తనకెందుకు ఉద్విగ్నత? ప్రాణం పోతుందనా భయం?

ప్రతివాడిదీ ఎప్పుడో అప్పుడు పోవాల్సింది. ఆ పోవాల్సిన ప్రానం ఎలా పోతుందో కూడా భగవంతుడి ఇష్టానుసారం జరుగుతుంది. ఇందులో తనకు భయం ఎందుకు? ఉద్విగ్నత ఎందుకు?

ఇక్కడ తన ప్రమేయం కర్తవ్యాన్ని సక్రమంగా నిర్వహించటం వరకే. ఆ తరువాత ఏం జరిగినా, ఎలా జరిగినా భగవదేచ్ఛ.

ఆ భావన రావటంతోటే గంగాధర శర్మలో ఉద్విగ్నత అదృశ్యమయింది. తెలియని ఉత్సాహం ప్రవేశించింది. శరీరం తేలికయింది. ఏదో అలివికాని శక్తితో అతని అణువణువూ ఎగిసిపడుతోంది.

భగవద్భావన వ్యక్తికి బాలహీనతగా మారుతుందా, అతడిని ఎదురులేని శక్తిగా నిలుపుతుందా అన్నది వ్యక్తి వ్యక్తిత్వంపై ఆధారపడి ఉంటుంది. ఏ సమాజమైతే భగవద్భావనను శక్తిగా మలుచుకుంటుందో ఆ సమాజం ఉచ్ఛస్థాయికి ఎదుగుతుంది. ఏ సమాజంలో భగవంతుడు బలహీనతగా మారతాడో, ఆ సమాజం దిగజారుతుంది. దైవత్వ భావన అభాసుపాలవుతుంది. మనిషిని దైవం స్థాయికి ఎదిగింపచేయాల్సి దైవ భావన మనిషిని రాక్షసుడిని చేస్తుంది. సమాజాన్ని అల్లకల్లోలం చేస్తుంది.

'జై శివశంకర్. శంభోశంకర. హరహరమహాదేవ' తనలో తాను భగవన్నామస్మరణం ఆరంభించాడు గంగాధర శర్మ.

ఎందుకో సర్వప్రకృతి భగవన్నామ స్మరణకు లయిస్తున్నట్టు అనిపిస్తోంది. వీచేగాలి 'శివశివ' అంటున్నట్టుంది.

రాళ్ళ సందుల్లోంచి దూకే గాలి 'శంభో శంకర' అంటున్నట్టుంది.

తనలో తనకే తెలియని ఒక మహత్తరమైన ఆవేశానికి గురవుతున్నాడు గంగాధర శర్మ.

భగవంతుడి నామ జపం వ్యక్తిని సర్వం మరపింపచేసి ఉన్నత ఆధ్యాత్మిక శిఖరాలను అధిరోహింపచేస్తుంది. అదే భగవంతుడి నామజపం వ్యక్తి తనని తాను మరచిపోయేటంత ఆవేశం కలిగింపచేస్తుంది. అలాంటి ఆవేశాగ్నితో దగ్ధమై పోసాగాడు గంగాధర శర్మ.

✡✡✡

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

ఈ నవల క్రిందటి భాగాల కోసం

కౌముది గ్రంథాలయాన్ని సందర్శించండి

Click here to go to KOUMUDI Library

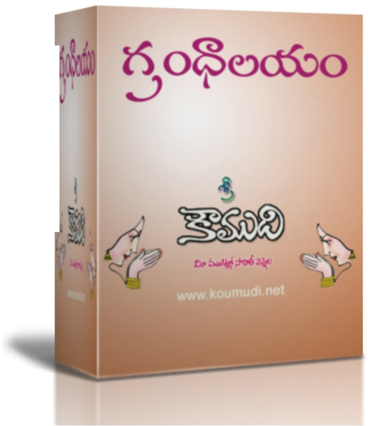

Click here to share your comments on this serial